

Ті очі, такі прекрасні й теплі!

Вгадайте, хто я?! Хе-хе...

А-Цзю проходив повз аптеку, де його зупинив власник, Тао Нао-Нао, щоб доручити справу. Не вміючи відмовляти, А-Цзю знову взяв на себе завдання з доставки та замовлення товарів: потрібно було віднести ліки мисливцю Тао Бу-Бу та рибалці Тао Дяо-Соу, а також замовити вісім видів інгредієнтів у Тао Лао-Си. У будь-якому разі це було по дорозі, тож чому б і не допомогти? Подумавши так, він забрав пакунки й попрямував до північної частини села.

Дійсно, було зручно: будинок мисливця теж знаходився на півночі, зовсім поруч із персиковим гаєм. А-Цзю вирішив спочатку зайти до нього.

Серед густих квітучих персикових дерев стояла маленька хатина, чиї бамбукові стіни були завішані звіриними шкурами та в'яленим м'ясом. Під навісом лежала істота, схожа на собаку, але не зовсім. Почувши кроки, вона насторожено підняла голову. Побачивши А-Цзю, звір миттю підскочив, видав низьке гарчання, а з пащі визирнули гострі, як ніж, ікла.

— Перепрошую... є хто вдома? — А-Цзю не наважився підійти ближче і запитав здалеку, дотримуючись безпечної дистанції.

Він запитав чотири чи п'ять разів, але ніхто не відповів. Мабуть, нікого немає! Обережно задкуючи, він вирішив втекти — цей великий звір здавався зовсім недружнім. Виходило, що спочатку доведеться йти до персикового гаю, збираючи квіти та плоди, заразом розшукуючи Персиковий струмок.

Дерев'яні ворота, що слугували входом до гаю, були розчинені навстіж. А-Цзю ще не встиг здивуватися, як почув дитячий крик. Не роздумуючи, він щодуху кинувся всередину.

Оминаючи квітучі дерева, він нарешті побачив дітей, що кричали. Це були Сяо-Юй та Сяо-Вень, яких оточила ціла зграя персиків. Персиків?! А-Цзю протер очі. Справді, це були персики з ногами! Чорні цятки, схожі на квасолини, здавалося, були очима, і вони стрибали, мов зайці.

— Братiku А-Цзю, рятуй! — закричала Сяо-Юй, побачивши його.

— Що це за істоти?! — А-Цзю заляк, дивлячись на персики розміром з кавун, на чолах яких золотими літерами було виведено: Персиковий демон.

— Це Персикові демони! Якщо їх перемогти, вони знову стануть звичайними персиками, — Сяо-Вень тримав у руках щось схоже на барабанну паличку і відбивався нею, не даючи демонам наблизитися.

— Це... і є монстри?! Я пам'ятаю, сестриця казала, що монстри з жовтими іменами не нападають першими. Вам просто не треба їх чіпати! — гукнув А-Цзю.

— Ми щодня ходимо повз них, і все було добре! Хто ж знав, що сьогодні вони нападуть! Краще придумай щось! — Сяо-Вень був на межі відчаю.

«Стати знову персиками... Невже саме їх і просив зібрати старий Тао?!» — промайнуло в голові у А-Цзю. Він різко крикнув до хлопчика: — Кинь мені свою палицю!

Сяо-Вень завагався, але Сяо-Юй спритно вихопила зброю і кинула її А-Цзю. Щойно він упіймав її, пролунав голос системи:

Гравець А-Цзю отримав Товкач для персиків. Будь ласка, зниште тридцять Персикових демонів протягом десяти хвилин.

Виявляється, це завдання, — осяяло А-Цзю. У правому нижньому куті екрана з'явився пісочний годинник. Не гаючи часу, він міцно стиснув товкач і вдарив найближчого Персикового демона.

Зі звуком «дон» над головою демона вискочило яскраво-червоне число «-10». Персиковий демон, чиє ім'я раніше було жовтим, миттєво почервонів, а під ним з'явилася червона смужка (шкала здоров'я). Розгніваний демон розвернувся і з усієї сили вривався в А-Цзю своїм гострим кінчиком.

— Ай! — вигукнув А-Цзю. Місце удару страшенно боліло, а над ним самим з'явилося число «-5». Отже, ось як виглядає бій із монстрами! Дивовижно. Думаючи про це, він швидко ухилився від другої атаки і почав сипати ударами товкачем по голові демона, наче дощем.

Червоні цифри з'являлися і зникали, червона смужка здоров'я танула, і коли вона стала білою, Персиковий демон видав звук, схожий на плач немовляти, і перетворився на великий персик.

А-Цзю інстинктивно простягнув руку. Щойно він торкнувся плоду, той зник, а в голові знову пролунав сигнал системи:

Гравець А-Цзю використав навичку збору, отримано предмет: Персик.

— Ха... як цікаво! — А-Цзю увійшов у смак, і товкач у його руках замигтів, наче блискавка, обрушуючись на наступного...

Пісок у годиннику невблаганно сипався, Персикових демонів навколо Сяо-Юй та Сяо-Вень ставало все менше, а кошик А-Цзю наповнювався плодами. Коли остання піщинка впала на дно, А-Цзю підібрав останній персик. Радісно підрахувавши, він зрозумів, що назбирав рівно п'ять кошиків. Цікаво, чи так само доведеться збирати квіти персика? Роздумуючи, він застосував навичку відновлення здоров'я.

— Ну все, не бігайте більше, біжіть додому! Вже час обідати, ваші мами, мабуть, хвилюються, — сказав він дітям, коли його сили повернулися.

— Дякуємо, братику А-Цзю, ми пішли! — Сяо-Юй показала язика, схопила Сяо-Вень за руку, і вони миттєво зникли.

Тільки коли вони відбігли далеко, А-Цзю згадав, що не повернув їм товкач. Подивившись навколо, він зрозумів, що слідів уже не видно — доведеться повернути пізніше, коли здаватиме завдання. Він сів на землю, щоб перепочити, і раптом відчув щось дивне.

Він же перебив усіх монстрів, чому ж система не сповістила про виконання завдання?!

Тільки-но він про це подумав, як земля здригнулася. З глибини донісся низький гул, наче поїзд підіймався прямо з надр планети.

«Дінь-дон!» — пролунав чіткий системний сигнал, але його зміст змусив А-Цзю заціпеніти:

Через те, що гравець А-Цзю влаштував масову різанину Персикових демонів, він викликав гнів Короля демонів. Будь ласка, будьте готові до битви з Королем демонів, щоб він не завдав шкоди Персиковому селу.

— Як так?! — А-Цзю підскочив, наче під ним загорілася трава, і судорожно стиснув товкач.

Земля тріснула, і щілина почала розширюватися. Незабаром звідти виліз величезний рожевий здоровань, розміром з невелику хатину. Він виглядав точнісінько як попередні демони: очі-квасолини, ніжки-паростки. Тільки над головою у нього сяяли чотири золоті ієрогліфи: Король демонів.

— Який... який величезний персик! — у А-Цзю відвисла щелепа. Скільки ж людей потрібно, щоб його з'їсти?!

Король демонів повів очима і зупинив погляд на А-Цзю. Він зігнув свої ніжки-паростки, намагаючись присісти — виглядало це максимально комічно. А-Цзю розсміявся, зовсім не відчуваючи наближення небезпеки.

Ніжки Короля демонів, наче стиснуті пружини, випрямилися, і величезне тіло злетіло в повітря, щоб під дією гравітації стрімко впасти вниз.

А-Цзю дивився вгору і раптом зрозумів: персик падає прямо на нього! Якщо він впаде, А-Цзю не знав, хто виглядатиме гірше, але точно не хотів перетворюватися на персиковий джем. Він спробував відскочити, але виявив, що коріння, яке вилізло невідомо звідки, міцно обплело його ноги. Кінець!

— Обережно! — пролунало попередження, і сріблястий відблиск розсік повітря.

«Шух-шух-шух!» — кілька білих спалахів, і коріння, що тримало А-Цзю, розлетілося на друзки. Хтось спритно вхопив його за руку і відтягнув убік.

«Бум!» — пролунав приголомшливий гуркіт. На місці, де стояв А-Цзю, Король демонів залишив величезну вирву, сила удару якої не поступалася вибуху бомби.

— Дякую... — А-Цзю, приголомшений і запаморочений, почав дякувати рятівнику, навіть не розгледівши його обличчя.

— Це ще не кінець! Будь обережним! — пролунав ніжний і приємний голос, трохи низький, але надзвичайно магнетичний.

А-Цзю зібрався з силами і подивився на того, хто врятував йому життя. Він зустрівся з поглядом прекрасних очей, у яких таїлася тепла посмішка.

<http://bllate.org/book/19407/1900555>